

Olga Greceanu

Pe urma pașilor Tăi, Iisuse...

Ediția a II-a
Îngrijită de Iuliana Mateescu

...dar din har...

Editura IDACO
2019

Cuprins

Prefață	5
Ultima zi în Egipt	12
Sicomorul din Matarya	15
Ierusalim	20
Spre Sfântul Mormânt	23
Sfântul Mormânt	26
Capela Coloanei	31
Povestea Crucii	34
Capela Arătării	39
Capela Răstignirii	39
Piatra Ungerii	44
Via Dolorosa	47
„Zidul Plângerii” la Ierusalim	52
Cina cea de Taină	57
Muntele Măslinilor	61
Spre Betleem	66
Spre Marea Moartă	72
Nazaret	77
Capernaum	83
Alte „întâlniri” binecuvântate din viața Olgăi Greceanu:	
Coroana de spini	87
Sfânta Lumină	91
Cuvinte de încheiere, Cella Delavrancea	95

Ultima zi în Egipt

Mintea, ochii, sufletul îmi sunt pline de toată maiestatea artei faraonilor, de uriașele lor statui, piramide, de sfincșii, mormintele și templele printre care trăim de șase săptămâni.

Atâta imensitate, atâta măreție și genială concepție te copleșesc, te umilesc, te descurajează și chiar îți înstrăinează ideea ce ai avut până acum despre puterea de creație a omului.

Ce le-a dat atâta forță, atâta imaginație, atâta convingere că vor izbuti? Doar obsesia de a împiedica moartea să descompună trupul?

Pentru trupul mort, pentru ideea de a-l menține într-o falsă moarte și, totodată, o viață înșelătoare, au lucrat inginerii, arhitecții, sculptorii, pictorii. Pentru el, cel mort, piramidele, templele, palatele subpământene, și toate în dimensiuni cât mai gigantice, pentru ca izolarea de aerul stricător să fie cât mai deplină.

Desigur, oamenii de azi și oamenii de ieri sunt două lumi care, una pe alta, nu se mai pot nici admite, nici înțelege.

De șase săptămâni de când sunt aici, în Egipt, am deprins un fel nou de a vedea, de a gândi, de a da sau nu importanță lucrurilor lumești, un fel nou de a judeca, de a prețui, de a admira, de a mă plasa pe mine însămi în spațiu.

Ce mai înseamnă omul, necazurile și bucuriile lui, când opera lui este veșnică? Ce mai înseamnă micile noastre încercări de artă, când alții, cu mult înainte, au ridicat uriașe piramide, sfincși imenși cu labele întinse deasupra unui deșert ce nu se mai sfârșește, statui de regi atotputernici, cu picioarele pe pământ și fruntea în cer, temple gigantice cu impresie de veșnicie, la picioarele cărora omul cel mai înalt dispăre, și o Vale a Regilor pierdută într-un infinit pustiu, sub al cărui pământ stau de zeci de mii de ani palate cu săli uriașe, cu ziduri pictate, cu mumii parfumate, cu mobile, statui, bijuterii, dispuse în așa fel ca să poți crede că el, cel mort, regele de ieri, va învia peste puțin și va bate din palme ca să-i vină slugile să i se închine și să-l îngrijească!

Admir din plin tot ce văd, și admir cu toată convingerea, dar e ceva ce nu înțeleg. Nu înțeleg de ce admirația nu îmi e amestecată cu entuziasm. Nu mai sunt poate croită pe măsura oamenilor de ieri? E o lipsă în construcția mea psihică? E un simț pe care nu-l mai am? O senzație ce-mi scapă? E poate superioritatea, la un moment dat atât de înălțătoare, că simplul muritor n-o mai prinde cu simțurile lui?

În gradația emoției ne lipsește poate nuanța maximă care să exprime ceva echivalent cu minunăția artei egiptene? Tot ce se poate. Oricum, în ceea ce mă privește, simt foarte limpede că admirația mea desăvârșită, neprecupețită e totuși rece. De ce toate îmi sunt atât de străine, că nici o căldură nu se ridică în inima mea, că nici unul din

aceste temple și morminte nu vin spre mine, nu se amestecă, cu gândurile mele, cu ființa mea, nu mă cuprind, nu mă înlănțuiesc?

Nu pot, cu toată sinceritatea, să nu recunosc că mult mai puternic ar trebui să fie aici sentimentul meu de admirație, pentru că și judecata mea intervine să mă lămurească despre arta ce o am acum sub ochi și care este cel mai grandios spectacol de creație omenească ce mi-a fost dat vreodată să văd.

Nu m-aș fi gândit să-mi fac examenul impresiilor dacă ziua de azi n-ar fi ultima pe care o petrecem în Egipt.

Dacă îmi pare rău că plec, sau bine, nu deslușesc. Într-o atmosferă de atâta grandoare și imensitate de spațiu și construcție, noțiunea binelui și a răului are aripile tăiate.

Totuși aștept cu nerăbdare ziua de mâine, fiindcă mâine vom fi la Ierusalim, și numai Dumnezeu știe ce căldură aduce inimii mele cuvântul Ierusalim!

Aici sunt pe pământul „înainte de Hristos”.

Acolo voi fi pe pământul „după Hristos”.

Și de mâine înainte, nu mă voi mai uita cu capul în sus, să văd până unde se înalță trufia omenească, ci îmi voi pleca privirile în jos, să caut urma pașilor lui Iisus.

Urma pașilor lui Iisus!

E aici undeva, la marginea orașului Cairo, un mic cătun, *Matarya*, unde se zice că mai trăiește bătrânul sicomor sub care s-a adăpostit Fecioara cu Pruncul în brațe, ca să scape de prigoana lui Irod.

Peste câteva clipe voi afla cum pot ajunge de aici, de la Heliopolis Palace, la *Matarya* și numai gândul că voi vedea cu ochii mei „ceva” din Evanghelie îmi și răstoarnă în suflet, piatră după piatră, toate piramidele, toate templele din Assuan, Horun, Luxor, toate statuile

uriașe ale lui Ramses, Osiris, Nephthys, tot ce nu are nici o legătură cu „Fuga în Egipt” a Sfintei Fecioare și a Pruncului Iisus...

Sicomorul din Matarya

Mașina mă duce pe o șosea asfaltată până la Hippodrom, apoi o ia la stânga, pe un drum plin cu nisip roșu, și după o cotitură începe un fel de pustiu abia însuflețit de câțiva palmieri, de câteva căsuțe de pământ, ca niște cuburi rătăcite dintr-un joc, și de un mic și săracăcios pârau, peste care stă un pod de lemn, cam neprietenos, și în fața căruia mașina oprește.

Lângă pod, o grădiniță. La poarta grădiniței, o indicație că „Pomul Fecioarei” e în spate, în curtea împrejmuită, și dincolo de cărăruie.

Deschid portița – aproape fără rost aici, în mijlocul pustiei – fac câțiva pași și iată, am în fața ochilor un locșor îngrădit, în mijlocul căruia mai străjuiește în agonie, părăsit, cu brațele întinse, cu rădăcinile scoase, cel mai bătrân sicomor din lume, care a adăpostit pe vremuri pe cele trei ființe fără apărare: un prunc, o copilă, un bătrân...

Mă apropii în vârful picioarelor și inima îmi bate tare. Cum să nu bată când pentru prima oară în viața mea văd și ating o realitate evanghelică?

Cine a spus că Iisus n-a fost niciodată născut, în nici un loc al lumii, că este un mit, creat în timpul lui August și Tiberiu, și că Evanghelia este o legendă?

Eu, care încă azi dimineată m-am plimbat sub umbra vânăată a piramidei lui Keops, pot spune, cu mâna pe cruce, că dacă e ceva

MATHARIA = mic cătun. lângă Heliopolis, la
3 km. de Cairo, unde a fost
Teiura Maia cu frumecul

Sycomorul de la Mathara
(Egipt.)
Schita după natură în 1933.

legendar pe acest pământ egiptean, atunci desigur tot piramida e, și nicidecum odihna Pruncului Iisus în deșertul din Matarya.

E o odihnă care supraviețuiește.

Eu știu că Iisus a fost *aici* , fiindcă ceva nelămurit se topește în inima mea și simt cum năvălește în mine, în toată ființa mea, o căldură de duioșie, de nădejde, de iubire.

Ce mai pot însemna Piramida, Sfinxul, Ramses al II-lea, templul din Karnak, bogățiile din mormântul lui Tutankhamon, pe lângă sicomorul cenușiu din Matarya?

Îmi trebuie ceva vreme ca să mă pătrundă cu adevărat ideea că neînsemnata de mine, ființă omenească, văd cu ochii mei copacul evanghelic, îl ating cu mâna mea, calc pe pământul sfânt din jurul lui, îngenunchez sub umbra lui!

Cu trupul putrezit, cu ramurile despicate, cu crengile uscate, fără pic de sevă în ele, sicomorul se reazemă veștejit și istovit pe zeci de propte de lemn, ca în niște cârje.

Totuși, ici-colea, pe câte un vârf de crenguță, au izbutit să se mai nască două-trei frunze la un loc.

În genunchi, în fața trunchiului fără viață, încep să intru în viața evanghelică, în realitate.

Privindu-l, o piatră mi s-a luat de pe inimă, și dacă sicomorul mâine nu va mai fi, eu, ca un al cincilea evanghelist, voi spune tuturor că eu l-am văzut!

Strămoșii mei de secole vor fi primit creștinismul. Eu însă îmi cunosc bine ființa mea morală și deslușesc limpede că adevărata mea creștinare, adevărata ucenicie întru Hristos, adevărata iubire pentru Mântuitorul meu abia acum începe, când mă încredințez de urma pașilor Lui...

Cât am stat sub sicomor? Nu mai știu, dar și de n-aș fi stat decât o clipă, am adunat în sufletul meu o veșnicie de impresii, am luat cu mine în imagine un fragment de Biblie, am suprapus peste o credință obișnuită o adorație temeinică, am văzut în ramurile întinse deasupra capului meu nu un adăpost contra soarelui, ci o binecuvântare, pentru că de aici, din locul în care mă aflu, Iisus a binecuvântat sicomorul și i-a spus: „În grădina Tatălui Meu veșnic vei rodi”.

Și în inima mea, veșnic vei fi Tu, Iisuse!

... Târziu, mă ridic de sub pom și abia atunci zăresc o tăbliță pe care e scris în toate limbile că nu este voie să se rupă frunze din sicomor. Și totuși un mic arab de șase-șapte ani, care mă pândește de când am intrat, se suie într-o clipă în pom, rupe o frunză, sare jos și începe târgul cu mine. Acum, că a rupt-o, desigur n-am să i-o las lui. Îi dau doi piaștri și mi-o dă. Strâng cu grijă frunza sicomorului între foile pașaportului pe care-l am cu mine și mă înapoiez la Cairo puțin înainte de apusul soarelui.

...La ora 6 p.m., plecăm din gara Cairo cu destinația Ierusalim. La 9 seara suntem la Kantara. E noapte. Cu feribotul trecem Canalul de Suez. E mai multă lume decât locuri și stăm în picioare; în timp ce ni se fac formalitățile de vamă și pașaport, o puzderie de cerșetori arabi încearcă să ne vândă minuscule păsărele, cât un miez de nucă, al căror ciripit ascuțit îți dă prin creier.

Trecerea canalului durează două ore; și două ore ne-au tot ciripit păsărelele nevăzute, astfel că fiecare călător țipă cum poate ca să se facă auzit de celălalt. E infernal. Mă uit pe geam. Licăriri pe Marea Roșie, de la felinarele bărcilor. Noapte neagră. Începe oboseala. În sfârșit, la ora 11 p.m., suntem la Kantara Est și ne urcăm în trenul care ne va duce în Palestina. Paturile de dormit sunt largi, confortabile și ne îmbie la odihnă.

LEBRIS

We know
books

Fuga în Egipt -

Maica Domnului cu Pruncul Iisus